

DONDERDAG 2 MEI 2013

//weten 10 Barcelona vernederd door Bayern München: 0-3

//denken 17 Snoop Dogg Lion begrijpt: alles draait om amusement

//doen 20 Hoe kun je als boekhandel overleven?

nrc • next

CLOSE
GUANTÁNAMO
NOW!

JAARGANG 8 NO.34 PRIJS €1,30

nrc.nl

Vermist

Acht vrienden vertrokken in maart met een geïmproviseerde boot richting Noorwegen. Vijf haakten er onderweg af. Te gevaarlijk. De rest ging door. Van hen is nu al weken niets meer vernomen.

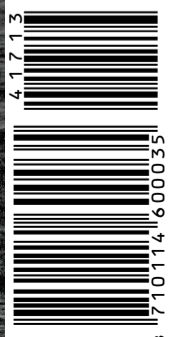
PAGINA 4&5

FOTO CORBIS

Lees
nrc•next

Bespaar
tot **43%**

Ga naar nrc.nl/abo

Wat gebeurde er met de Warnow?

Wat is de stand van zaken?
Het vermiste Nederlandse schip Warnow is het voor het laatst gezien op 17 april bij een offshore-plaats in de Noordzee, ongeveer 100 mijl (185 kilometer) ten westen van Stavanger in Noorwegen. De Warnow werd opgemerkt door het 'wachtschip' van het platform. Dat heeft de Noorse kustwacht gezegd. Het was slecht weer met golven van acht meter hoog. Sindsdien is niets van de Warnow vernomen; het had enkele dagen later in Noorwegen moeten aankomen, volgens Peter Verburg, hoofd voorlichting van de Nederlandse kustwacht, is er „nu daarom reden voor grote zorg“.

Wordt er gezocht?
De Noorden hebben een noodbericht uitgestuurd namens de Warnow (een zogeheten mayday relay), waar in alle schepen worden opgeroepen uit te kijken naar het vijftien meter lange schip met een mast. Ook heeft de Noorse kustwacht enige tijd gericht gezocht met een vliegtuig en een helikopter, onder meer met behulp van warmtebeeldapparatuur. Omdat de Warnow geen bestemming in Noorwegen had opgegeven, is het zoekgebied erg groot.

Wat ging er vooraf?
De Warnow vertrok op 15 april vanuit de Schotse haven Stonehaven, met drie opvarenden. Vijf anderen uit een vriendengroep van Schiedamse muzikanten, die vanuit Nederland waren meegevoerd, gingen daar van boord. De afstand naar Stavanger is ongeveer 300 mijl (500 kilometer). Het doel van de reis was om in Noorwegen het noorderlicht te gaan zien.

Is de Warnow zeevaardig?
„Nee“, zegt Peter Verburg. „Het is geen zeeschip maar een verbouwd loodsbootje. Afgaand op de Facebook-pagina van het schip was het aan boord een zwijnestal. Er waren onvoldoende reddingsmiddelen aan boord, en de navigatiemiddelen, waaronder een iPhone, waren ontoereikend of ongeschikt.“

Mag dit?
„Wie in de beroepsvaart de zee op wil, moet naar school en heeft, afhankelijk van de functie diploma's nodig. Dat geldt van matroos tot gezagvoerder. Maar als we voor onze lol de wereld rond willen, mogen we vanouds een bootje kopen en onze gang gaan op de 'vrije zee',“ zegt Verburg. Voor een schip onder de 20 meter is zelfs geen vaarbewijs nodig. Wie een marifoon (een radiozender op schepen) wil bedienen, hoort echter een zendmachtiging te hebben. Beroepsvaartuigen die de regels overtreden gaan onverbidlijk 'aan de ketting', maar „deze roestbak kon vertrekken“.

Hoe vaak verdwijnt een schip op de Noordzee?
Verdwijningen komen zelden voor. Verburg herinnert zich voor het laatst een verdwenen plezierjacht in de jaren 90. Het wrak dook een half jaar later op in de netten van een vissersboot. Het is vermoedelijk 's nachts overvaren. Het gebeurt wel vaker dat schepen er langer over doen om hun bestemming te bereiken, of niet van zich laten horen, zegt hij. Vaak gaat het dan om veranderde plannen en/of defecte apparatuur. Soms wordt dan een zoektocht opgezet.

Vermist op zee //

Acht vrienden wilden via Engeland naar Noorwegen zeilen // Met een **verbouwd loodsbootje** met een hijskraanarm als mast // Na een **storm** ging het mis

Naar Noorwegen We gaan het doen

HANS STEKETEE
VERSLAGGEVER

AMSTERDAM. „Het noorderlicht is goed voor je ziel. Ga je mee?“ Arnout Brinkman vroeg het in de kroeg, kort nadat hij en een groep vrienden vorig jaar in Arnouts boot naar het Oerol-festival op Terschelling waren gezeld. Daar hadden ze gespeeld met hun band. Waarom niet naar Noorwegen? Jesse den Dulk hoefde niet lang na te denken. „Met Arnout kon je de wereld aan“, zegt hij.

Op 17 maart vertrokken ze uit Schiedam, met zijn achten: Arnout (47), anarchist, lasser en baritonsaxofonist; zijn vriendin Tirza Smit en haar tweelingzus Dana, die allebei zingen in bandjes; Dana's Italiaanse vriend Nicola; Jesse (23), die de Rotterdamse animatiestudio Organism Studio's runt en gitaar speelt; zijn vriendin Imge; een drummer uit Middelburg, muziekvriend van Arnout. Imge is met achttien jaar de jongste en is net een kledingatelier begonnen. Peter (50) is de oudste.

De Warnow is geen gewone zeilboot, maar een door Arnout verbouwd Duits loodsbootje van vijftien meter. De mast is geen mast, maar de arm van een hijskraan, de zeilen zijn van een platbodeme gewest. Niet een schip dat erg zwaardig oogt, maar tot nu toe was het goed gegaan. Tot nu toe. In het Schotse Stonehaven splitste de groep. Jesse, vier anderen en de hond Razzie gingen na een pijnlijk groepsgepraak van boord, en reisden met een omweg terug naar Rotterdam. Arnout, Tirza en 'Peet' zetten de reis naar Noorwegen door. Een week geleden hadden ze moeten aankomen, maar het bleef stil.

Zondag belde Jesse ongerust de Schotse en de Noorse kustwacht. De Warnow heeft geen satellietfoon en geen automatisch bakken aan boord dat hun positie doorgeeft. Ze navigeren met een iPhone. Maar niemand heeft een *mayday* (noodoproep) ontvangen, daarom is het onmogelijk een gerichte zoekactie op te zetten. En de Noordzee is groot. De kustwacht heeft andere schepen dringend gevraagd naar de zeilboot uit te kijken. Schotse en Noorse patrouillevliegtuigen zoeken tijdens hun reguliere vluchten mee.

Een puinhoop aan boord

Het idee was: naar Engeland en Schotland, spelen in kroegen en op straat. Arm maar gelukkig. Dan de oversteek en het noorderlicht. *The Warnow Experience Aurora*, doopten ze op de dag van vertrek de Facebook-pagina die Jesse op hun reis zou bijhouden. Hij hoopt ook een documentaire te maken over hun bestaan als 'zoute zigeuners'. De muziek die ze spelen, moet ook de soundtrack worden.

Het scheidde weinig of de reis was al eerder afgelopen. Meteen na vertrek werd de voorspelde windkracht 6 en 8 en zelfs een 9. De iPhone had geen bereik meer en ze konden geen weerbericht binnenhalen.

Onder zeil ploegden ze naar het noorden, zeeziek. Aan boord was het een puinhoop; alles wat vast zat, kwam los. Na drie dagen besloten ze de haven van Whitby aan te lopen, aan de Engelse Oostkust. Ze startten de motor en verlegden de koers naar het westen, de Warnow surfend in de enorme zeegang.

Voor Whitby stopte de motor, de koelwaterinlaat was verstopt geraakt. Daarna viel ook de stuurinstallatie uit. Per marifoon vroegen ze om hulp. Die kwam: de *lifeboat* van Whitby, een

grote oranje boot vol gehelmde mannen. Een andere reddingboot was ook uitgerukt. Het kostte ze een vol uur om een sleeptros over te brengen, waarbij de eerste reddingboot ook averij opleep. De oosterstorm was toen zo hard dat ze Whitby niet meer binnen konden varen. In vier uur werden ze naar het noorden gesleept, de monding van de Tees in. Die middag meerde de Warnow af in Middlesbrough. Ze haalden de voorpagina van de *Whitby Gazette*. 'Stormen slopen onze reddingboot' was de kop, met een foto erbij van de Warnow in een woeste zee op sleeptouw. Later zetten ze een vrolijke foto van zichzelf met die krant op Facebook – *In the local papers!*, staat erbij.

Ze bleven twee weken in Middlesbrough om de ergste schade te repareren. Arnout is handig. Van de havendienst kregen ze 1.500 liter water, want in hun eigen drinkwatertank was zeewater binnengedrongen. In *The Mink* speelden 'The Crazy Dutch' al improviserend het dak eraf, in ruil voor gratis bier. „We waren beroemd“, zegt Jesse. Maar de twijfel was begonnen.

Wie niet meewilde, kon afstappen

„Je zit op elkaar, eet, poept, vrijt waar iedereen bij is“, zegt Jesse. „De gunfactor lag hoog en de *vibe* was er: we gaan het doen. Maar die storm was heftig. Mijn vriendin wou weg. Dana en Nicola vonden het onverantwoord. We waren geen geoliede machine. Dat van die storm had niet mogen gebeuren.“

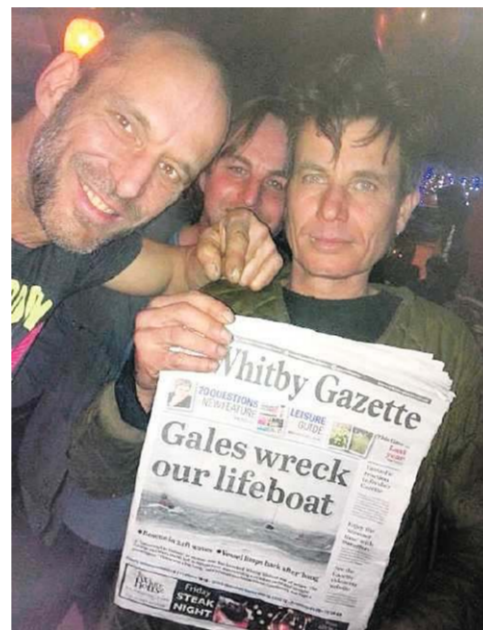
Ze vertrokken, bereikten Montrose in Schotland, even ten noorden van Edinburgh. Daar viel het besluit. Ze zouden het Noorse plan opgeven. Ze zouden nog een stukje noordelijker varen, naar Stonehaven, en dan weer afzakken. Dan maar geen noorderlicht. De groep was te belangrijk.

Maar in Stonehaven hadden Arnout, Tirza en Peter zich bedacht. Ze zouden toch naar Noorwegen gaan. Wie niet meewilde, kon afstappen. „Dat betekende voor ons dat het avontuur hier zou eindigen“, zegt Jesse. „Niet samen uit, samen thuis. Dat deed pijn. Voor hen zou het ook zwaar worden. Ik vertrouwde Arnout wel, maar er was opnieuw harde wind voorspeld.“

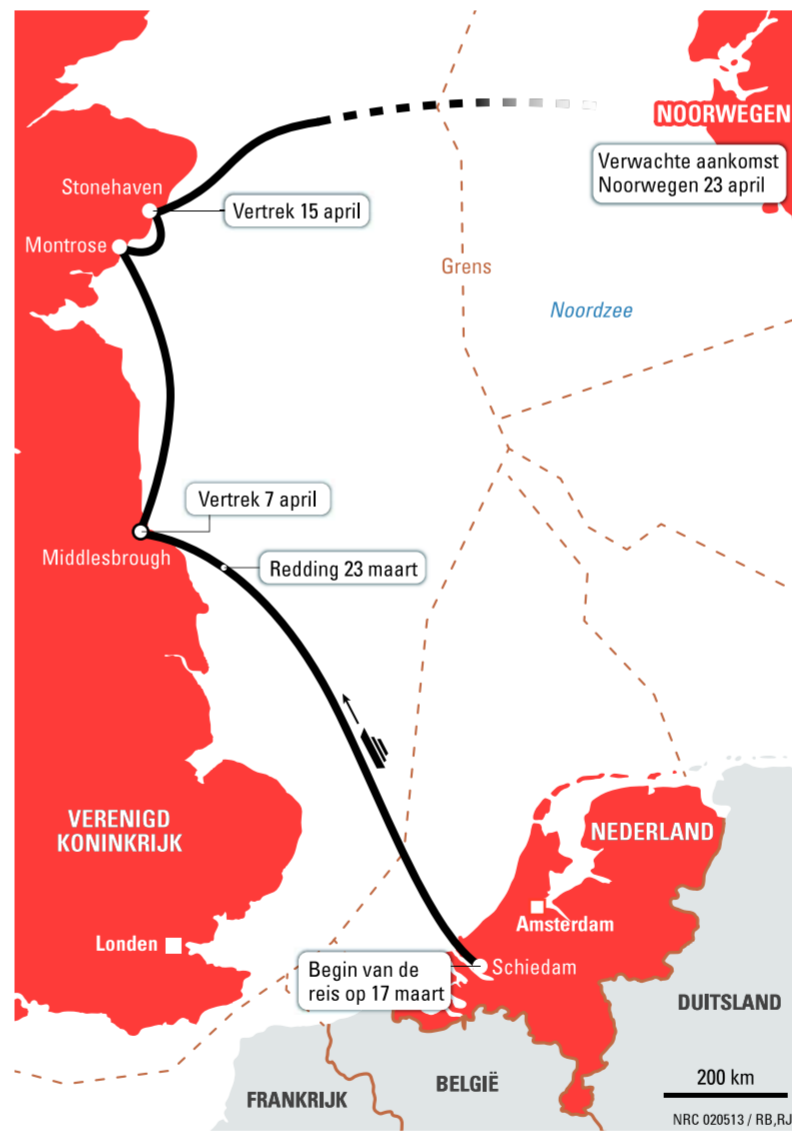
Ze namen al hun spullen mee van boord: muziekversterkers, Imge's naaimachine en haar stoffen, een zonnepaneel dat van Dana en Nicola was. „Arnout zag zijn boot kaalgeplukt worden. Op het laatst hadden we bijna ruzie over een pak suiker. We hebben nog een keer samen gespeeld, en het zo afgesloten. Om vier uur 's nachts zijn ze vertrokken.“

Das was op 15 april. Ze hadden geen specifieke haven als bestemming. De wind zou de koers bepalen. Op de dag van vertrek, aan de Schotse kant, heeft Arnouts iPhone nog een elektronische kaart gedownload van Noorse wateren. Daarmee zouden ze aan de overkant enige steun hebben gehad bij het navigeren. Sindsdien ontbreekt elk bericht. Het thuisfront put hoop uit een verhaal dat het Noorse mobiele netwerk had vastgesteld dat een sms'je van Arnouts dochter door diens iPhone was opgepikt. Dat zou betekenen dat ze toen in Noorse wateren waren. Maar het is niet te verifiëren.

„Mijn hart zegt dat ze ergens in een fjord voor anker liggen, een beetje vissen, en nog een glimp noorderlicht opvangen“, zegt Jesse. „Arnout laat wel vaker lang op zich wachten. Krijg je na twee weken een sms'je.“ Hij wacht even. „Maar het is niks voor Peter om niks te laten horen. Zijn meisje zit te wachten en hij is altijd juist heel punctueel.“

De reis van de Warnow

Beelden van de Facebook-pagina The Warnow Experience Aurora, bijgehouden sinds 17 maart door Jesse den Dulk (rechts, met bril). In de foto midden onderin speelt de band met saxofonist Arnout, Tirza (met witte trui) en drummer Peter in een kroeg in Middlesbrough. Links in beeld: Dana met hond Razzie, beiden verlieten onderweg het schip. Daarboven: Peter (links) en Arnout (rechts) met een lokale krant.

